

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci žalobkyně: **Mladá fronta a. s.**, se sídlem Mezi Vodami 1952/9, Praha 4, zastoupené JUDr. Karlem Čermákem jr., Ph.D., advokátem, se sídlem Národní 32, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2006, sp. zn. O - 175564, za účasti osoby zúčastněné na řízení: B. S., zastoupená JUDr. Darinou Šustkovou, advokátkou, se sídlem Divadelní 9, Nový Jičín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č. j. 11 Ca 171/2006 - 53,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení ani osoba na řízení zúčastněná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadla shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti výše označenému rozhodnutí žalovaného (ve věci zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky ve znění „TO NEJLEPŠÍ V ŽIVOTĚ ŽENY MAMINKA“).

Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Nezákonnost spatřovala stěžovatelka v tom, že se Městský soud v Praze omezil pouze na triviální přezkum, hodnotil pouze procesně právní stránku věci a nezabýval se vlastní úvahou nad skutkovou podstatou sporu.

Stěžovatelka vytkla Městskému soudu v Praze, že se dostatečně nezabýval deliberačními důvody ospravedlňujícími neužívání namítané ochranné známky a bez provedení dokazování se ztotožnil s úvahami žalovaného. Stěžovatelka namítla, že posouzení nemoci a následné smrti jako řádných důvodů pro neužívání ochranné známky není otázkou skutkovou, tj. otázkou hodnocení důkazů, nýbrž otázkou právní. Žalovaný podle stěžovatelky nesprávně vyložil právní předpis a ze správně zjištěného skutkového stavu o nemoci a následné smrti původního vlastníka namítané ochranné známky vyvodil chybné právní závěry, které měl Městský soud v Praze přezkoumat. Stěžovatelka se v kasační stížnosti dále vyjádřila k interpretaci pojmu „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“ a tvrdila, že tento pojem je nutno vykládat ve smyslu První

směrnice Rady ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (89/104/EHS), a rozhodnutí Soudního dvora Evropských společenství, na která odkázala. Dále namítla, že ve vztahu k otázce užití označení „MAMINKA“ v názvu časopisu namísto užití ochranné známky v jejím zapsaném znění „MAMINKA 96“ Městský soud v Praze pouze odkázal na rozhodnutí žalovaného, aniž by své závěry podpořil důkazy a aniž by posoudil, zda vynechání číslice „96“ spadá do kategorie prvků neměnicích rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky ve smyslu § 13 odst. 2 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách). Závěrem stěžovatelka navrhla přerušení řízení a předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropských společenství ohledně výkladu pojmu „řádné důvody pro neužívání ochranné známky“ ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 89/104/EHS, a to tehdy, pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že na základě stěžovatelkou uvedené judikatury Soudního dvora nelze ve věci rozhodnout.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 5. 6. 2007 žalovaný namítl, že ve správním řízení byla jediným zkoumaným bodem zaměnitelná podobnost označení „TO NEJLEPŠÍ V ŽIVOTĚ ŽENY MAMINKA“ a starší ochranné známky „MAMINKA 96“, a stejně tak žaloba podaná stěžovatelkou se opírala o jediný důvod, a to tvrzené nesprávné posouzení podobnosti ochranných známek. Podle žalovaného je v kasační stížnosti nesprávně uvedeno, že žalovaný v posuzované věci rozhodoval o částečném prohlášení ochranné známky za neplatnou. S odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, č. 685/2005 Sb. NSS, žalovaný namítl, že důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, které byly uplatněny v řízení před krajským soudem, a navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Toto vyjádření stěžovatel od Městského soudu v Praze obdržel dne 12. 6. 2007.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala dne 6. 6. 2006 žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 4. 4. 2006, jímž byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2005, kterým bylo částečně vyhověno námitkám Boženy Suché podaným proti stěžovatelčině přihlášce slovní ochranné známky ve znění „TO NEJLEPŠÍ V ŽIVOTĚ ŽENY MAMINKA“ a přihláška byla zamítnuta pro výrobky a služby specifikované ve výroku rozhodnutí. Stěžovatelka v žalobě brojila proti názoru žalovaného, že přihlašované označení „TO NEJLEPŠÍ V ŽIVOTĚ ŽENY MAMINKA“ je podobné namítané ochranné známce „MAMINKA 96“ a částečně podobnými jsou i výrobky a služby, pro které jsou posuzovaná označení zapsána.

Napadeným rozhodnutím byla žaloba zamítnuta. Městský soud v Praze mimo jiné uvedl, že rozhodující pro posouzení podobnosti či zaměnitelnosti ochranných známek je hledisko průměrného spotřebitele, konkrétně hledisko vizuální, fonetické, významové, porovnání druhu zboží a služeb, srovnání dominantních prvků, známkového motivu apod. a že právní úprava ponechává na zhodnocení žalovaného, zda přihlašované označení má dostatečnou rozlišovací způsobilost. Zaměnitelnost může být podle napadeného rozhodnutí dovozována jak z podobnosti v dominantním prvku, tak naopak z toho, že výrobek dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost, takže vyvolávají shodný nebo velmi podobný celkový vjem.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí je dále uvedeno, že slovní prvek „maminka“ je u obou porovnávaných označení prvkem natolik významným, že číselné označení „96“ u namítané ochranné známky nemůže mít vliv na závěr o podobnosti porovnávaných označení, neboť samotný číselný údaj není údajem dominantním a nemá rozlišovací schopnosti natolik významné, aby mohl zvrátit závěr o jejich podobnosti a v důsledku toho možné zaměnitelnosti.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (§ 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje v ní kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka brojí proti právnímu názoru, který měl městský soud vyslovit v souvislosti s aplikací § 13 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, tj. výkladem důvodů ospravedlňujících neužívání ochranné známky „MAMINKA 96“. V žalobě proti rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta přihláška ochranné známky č. 175564 TO NEJLEPŠÍ V ŽIVOTĚ ŽENY MAMINKA, jako důvod, pro který žalobou napadl správní rozhodnutí, uvádí nesprávné závěry žalovaného o existenci pravděpodobnosti záměny mezi přihlášeným označením a starší ochrannou známkou č. 195914 MAMINKA 96. Jednalo se tedy o aplikaci § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách ve vztahu k § 7 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. V kasační stížnosti tedy stěžovatelka uplatňuje právní argumentaci vztahující se k důvodům ospravedlňujícím neužívání ochranné známky, zatímco v žalobě zpochybňovala hodnocení důkazů ve vztahu k existenci pravděpodobnosti záměny jedné ochranné známky za jinou. Na tuto skutečnost ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný upozornil a stěžovatelce bylo toto vyjádření žalovaného městským soudem zasláno na vědomí (s. ř. s. v § 108 odst. 2 již nepředpokládá vyjádření stěžovatele k vyjádření žalovaného).

Za této situace, kdy stěžovatelka uplatňuje námitky, které nebyly předmětem řízení před městským soudem, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu, než přistoupit k aplikaci § 104 odst. 4 s. ř. s. a kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Nejvyšší správní soud současně podotýká, že kasační stížnost netrpěla vadami, které by městský soud měl ve smyslu § 108 s. ř. s. odstraňovat a vyzývat stěžovatelku k jejich nápravě. Za rozhodující pak nutno pokládat skutečnost, že stěžovatelka byla informována o vyjádření žalovaného, který nepřípustnost kasační stížnosti namítl - poněvadž koncentrační zásada v řízení o kasační stížnosti je značně modifikována, mohla stěžovatelka, která kasační stížnost podala včas, a měla vědomost o vyjádření žalovaného, kasační stížnost ve vztahu k důvodům, jež uplatnila, až do rozhodnutí zdejšího soudu doplnit či modifikovat, leč neučinila tak. Za situace, kdy v řízení před správními soudy je aplikována zásada rovnosti účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.) nemůže Nejvyšší správní soud spekulovat, nakořl mohl být obsah kasační stížnosti směřující proti přesně identifikovanému rozsudku městského soudu převzat z jiného textu, anebo zda šlo o stěžovatelčin vědomý a úmyslný postup. Poučovací povinnost soudu podle § 36 odst. 1 s. ř. s. pak nemůže jít ve vztahu k dispozičnímu principu, na němž je správní soudnictví postaveno, tak daleko, aby se soud v řízení, v němž je povinné zastoupení profesionály, tedy advokáty, ptal, zda uplatněné důvody jsou opravdu těmi důvody, které chtěl stěžovatel před soudem vznést.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst.3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. V případě odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, osoba zúčastněná na řízení takové právo nemá v souvislosti s § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu